

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T. M.**, zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 79/2007 - 10,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 79/2007 - 10, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 12. 2007, č. j. OAM-10-643/LE-C06-C09-2007, žalované Ministerstvo vnitra neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou. Před samotným posouzením merita věci se městský soud zabýval svojí místní příslušností. Dospěl přitom k závěru, že s ohledem na § 7 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v návaznosti na § 32 odst. 4 zákona o azylu, a dále s ohledem na skutečnost, že žalobce byl v době podání žaloby umístěn v Příjímacím středisku mezinárodního letiště Praha 6 - Ruzyně, je místně příslušným soudem pro řízení Krajský soud v Praze. Tomuto soudu proto Městský soud v Praze věc napadeným usnesením postoupil.

Výše uvedené usnesení napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel městskému soudu vytýká, že hrubě porušil zásadu rozhodování podle platné a účinné právní normy

a že zákon o azylu použil nezákonným způsobem. Novela zákona o azylu č. 379/2007 Sb. totiž nenabyla účinnosti dne 5. 12. 2007 (jak uvádí městský soud), ale až 21. 12. 2007. Podle čl. IV citované novely zákona o azylu se řízení, která nebyla pravomocně ukončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Toto přechodné ustanovení ale soud nerespektoval a v rozporu s ním své usnesení opřel o nové ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu. Právní teorie jednoznačně popisuje nutnost postupu podle účinné právní normy, nadto je nezpochybnitelná povinnost orgánu normu aplikujícího, ověřit prostorovou, osobní a časovou působnost normy. Tomu však soud nedostál, čímž se dostal i do rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, a usnesení ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39). Pokud by postupoval soud podle zákona o azylu v jeho znění do 21. 12. 2007, určil by příslušnost podle obvodu, v němž byl žadatel o udělení mezinárodní ochrany v den podání žaloby hlášen k pobytu. V den podání žaloby se jmenovaný nacházel v přijímacím středisku pro žadatele o azyl tranzitního prostoru mezinárodního letiště Praha - Ruzyně, místní příslušnost Městského soudu v Praze tak je dle stěžovatele nezpochybnitelná. Závěrem se stěžovatel vyjadřuje k otázce přípustnosti kasační stížnosti a k přesahu vlastních zájmů stěžovatele. Přípustnost spatřuje v nezákonnosti usnesení soudu způsobené nesprávným právním posouzením právní otázky, přesah vlastních zájmu potom v zásadním dopadu tohoto pochybení do hmotněprávního postavení stěžovatele, v čemž se opírá o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. S ohledem na výše uvedené pak požaduje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

K otázce přijatelnosti kasační stížnosti odkazuje Nejvyšší správní soud na své rozhodnutí ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 - 67, dle kterého „*institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. nelze vykládat tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenou o – per se důvodné – námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější.*“ Dále se k otázce přijatelnosti kasační stížnosti vyjádřil Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, tak, že „*kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.*“ Nejvyšší správní soud tak i v přezkoumávaném případě dospěl k závěru, že procesní pochybení spočívající v postupu podle neúčinného právního předpisu spadá do mezí přijatelnosti tak, jak byla judikována, a proto kasační stížnost proti usnesení městského soudu shledal za svým významem přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Pokud jde o samotné posouzení procesního postupu městského soudu, pak je nutno konstatovat, že dne 21. 12. 2007 nabyl účinnosti zákon č. 379/2007 Sb., kterým se mění zákon o azylu, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 379/2007 Sb.“). Podle čl. IV zákona č. 379/2007 Sb. se řízení, která nebyla pravomocně skončena ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona o azylu ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona č. 379/2007 Sb.

Ze správního spisu vyplynulo, že v období od 7. 12. 2007 do 28. 12. 2007 se stěžovatel zdržoval v Pobytovém středisku Praha – Ruzyně. V tomto období, tj. dne 18. 12. 2007 byla Městskému soudu v Praze doručena jeho žaloba proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 10. 12. 2007, č. j. OAM-10-643/LE-C06-C09-2007; tuto žalobu dne 17. 12. 2007 předal žalobce držiteli poštovní licence k přepravě. Z uvedeného tedy plyne, že soudní řízení bylo zahájeno před účinností zákona č. 379/2007 Sb. a dosud nebylo pravomocně skončeno, a proto se v otázce místní příslušnosti, při respektování zásady *perpetuatio fori*, použije ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu před novelou provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., tj. v tomto znění: *„K řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu.“* K otázce místní příslušnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Azs 15/2007 - 51, publikovaném pod č. 1294/2007 Sb. NSS: *„K řízení o správní žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci azylu je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení azylu (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu, nikoliv soud, v jehož obvodu se žalobce fakticky zdržuje, či soud, v jehož obvodu uvádí žalobce v žalobě místo svého pobytu. Neobstojí tak postoupení věci jinému soudu opřené jen o údaj v žalobě uvedený.“* Obdobně se vyslovil v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, dostupném z <http://www.nssoud.cz>, když konstatoval, že *„jako místo hlášeného pobytu žadatele o azyl ve smyslu § 77 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba považovat i přijímací středisko, do něhož byl stěžovatel umístěn policií podle § 73 odst. 1 zákona o azylu.“*

Pobýval-li tedy žalobce v době podání žaloby v Pobytovém středisku Praha – Ruzyně, pak byla touto skutečností založena místní příslušnost Městského soudu v Praze. Ten pochybil, pokud věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze, neboť jeho příslušnost pro soudní řízení zahájené dne 17. 12. 2007 s ohledem na čl. IV zákona č. 379/2007 Sb. nebyla dána.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za důvodnou z důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty první s. ř. s., usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu